

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR: J. KNEPPELHOUT. — WRND. GRIFFIER: N. H. KINGMA
REDACTEUR: E. P. WELLENSTEIN — R. A. BRZESOWSKY.

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
16e JAARGANG 2 FEBRUARI 1940 12 BLZ. No. 15

UIT'ROODE KAMERDE

TOONEELKAARTEN.

De Stem- en Schouwborg-Commissie maakt bekend, dat zij tot een overeenkomst is gekomen met de Afdeling 's Gravenhage van het Nederlandsch Tooneel Verbond, waarbij is besloten:

- De leden van het Delftsch Studenten Corps genieten de voorrechten van de Junior-leden van dit verbond en volgens de regelen als hieronder omschreven.
- Een lid van de Stem- en Schouwborg-Commissie heeft zitting in het Bestuur der Afdeling 's Gravenhage.
- De Afdeling stuurt maandelijks een exemplaar van de Tooneelrevue, uitgave van het Tooneelverbond naar de Leeszaal der Sociëteit „Phoenix”.

De bepalingen, die zullen gelden, zijn als volgt:

- Op vertoon van een legitimatiekaart, aan te vragen via en uit te reiken door de Stem- en Schouwborg-Commissie kan de houder in de Koninklijke Schouwborg bij voorstellingen van het Residentie Tooneel, Het Nederlandsch Tooneel, Tooneelgroep „Het Masker”, Centraal Tooneel-Cees Laseur, parterre- of parket plaatsen verkrijgen tegen de prijs van f 1.—, en een plaats op het eerste balkon tegen betaling van f 0.50. (Plaats bespreken toegestaan, geldig ook voor des Zaterdag).
- De legitimatiekaart kan worden aangevraagd bij Henk op de Leeszaal der Sociëteit „Phoenix”, waarbij a) Terstond de betaling van f 0.50 is verschuldigd, b) Naam, adres en datum van geboorte van den aanvrager en datum van aanvraag op lijst moet worden vermeld, en c) een goed gelijkende pasfoto moet worden overgelegd, waarop aan de achterzijde de naam in blokletters van den betrokkene moet zijn geschreven en van een nummer voorzien, overeenkomende met het nummer op de lijst.

3) De baten uit de verkoop van de legitimatiekaarten getrokken, worden na aftrek van onkosten, door de afdeling gestort in pensioenfondsen van artisten.

4) Met de aanvragen zal steeds de meest mogelijke spoed worden betracht. Uiterlijk veertien dagen na aanvraag zullen zij, mits persoonlijk afgehaald, bij Henk op de Leeszaal in ontvangst kunnen worden genomen.

5) Aanvraag van deze kaarten is opengesteld voor leden van het D. S. C. tot en met de leeftijd van 26 jaar.

6) De kaarten zijn geldig per seizoen, dus deze tot September 1940. Aangezien het nu reeds Februari is zijn de kosten f 0.50; voor een vol seizoen dus van September tot September bedragen zij f 1.—.

7) De Stem- en Schouwborg-Commissie behoudt het recht voor de geldigheid van een of meer legitimatiekaarte(n) zonder voorafgaande waarschuwing, zonder opgave van redenen en zonder restitutie der gelden, in te trekken, van welk besluit geen beroep mogelijk is, en waarvan bericht zal gezonden worden aan de afdeling, en publicatie zal geschieden in de Spiegel.

De Stem- en Schouwborg-Commissie voegt aan het bovenstaande toe, dat het in de bedoeling van het Nederlandsch Tooneel Verbond ligt, van de regelingen voor haar Afdeling

De Stem- en Schouwborg-Commissie maakt hierbij bekend dat vanaf 31 Januari 1940 eene verkiezing gehouden zal worden voor de functie van Redacteur van het Officieel Orgaan van het Delftsch Studenten Corps „de Spiegel”.

N.B. Eventuele stemmingen zullen nader worden bekend gemaakt.

Candidaten door den Senaat gesteld:

N. H. Kingma,	<i>Griffier.</i>
H. C. van Beusekom,	<i>Redacteur.</i>
P. Vos,	„
J. J. van Eeghen,	„

Namens de Stem- en Schouwborg-Commissie,
W. HUYGENS, *Secretaris.*

De Stem- en Schouwborg-Commissie maakt hierbij bekend dat vanaf 31 Januari 1940 eene verkiezing gehouden zal worden voor de Commissie van Verificatie en Décharge.

N.B. Eventuele stemmingen zullen nader worden bekend gemaakt.

Candidaten door den Senaat gesteld:

R. Jonckheer,	<i>Lid.</i>
E. J. Broekers,	„
J. R. Reus,	„

Namens de Stem- en Schouwborg-Commissie,
W. HUYGENS, *Secretaris.*

Uitslag der verkiezing.

Tot de Algemeene Finantieele Commissie van het Delftsch Studenten Corps zijn verkozen de Heeren:

N. R. J. Phaff,	<i>President.</i>
H. de J. Mulock Houwer,	<i>Secretaris.</i>
Ch. A. Simon Thomas,	<i>Lid.</i>
P. Hinse,	„
H. Ver Loren v. Themaat,	„

als eenig gestelde kandidaten volgens art. 6 Hdst. IX.

Namens de Stem- en Schouwborg-Commissie,
W. HUYGENS, *Secretaris.*

Tot Commissaris van de Stem- en Schouwborg-Commissie is gekozen de Heer P. J. Kien, als eenig gesteld kandidaat volgens artikel 6 Hdst. IX.

Namens de Stem- en Schouwborg-Commissie,
W. HUYGENS, *Secretaris.*

getroffen, te komen tot een uniforme overeenkomst met de gezelschappen, geldig voor het geheele land. In dit geval zou b.v. de legitimatiekaart ook in andere steden gelden, hetgeen tot nu toe echter nog niet het geval is. Het komt de Commissie voor dat de doelstelling van het verbond, belangstelling te wekken en te onderhouden voor de uitingen voor het Hollandsch Tooneel warme steun verdient en zij wekt de leden op de Schouwborg meer te bezoeken, nu de Commissie in zulk een goede regeling is mogen slagen. Tevens hoopt zij, dat het gedrag der leden nimmer aanleiding tot onvriendelijke kritiek zal zijn.

Namens de Stem- en Schouwborg-Commissie,
W. HUYGENS, *Secretaris.*

1889

D.S.S.C. „PARIS”

1939

De Delftsche Studenten Schaakclub „Paris” heeft een halve eeuw bestaan, in een tijdperk waarin zij weinig neergang en veel voorspoed gekend heeft. Een periode met vele schaaktriumphen, en één van herberging van de allergrootste schaakgrooten in haar kring op de Societeit Phoenix. Een tijd vooral, waarin zij als de eisch voor een bloeiend bestaan, de gezelligheid tot devies stelde, en steeds zal moeten blijven stellen.

Bij dit vijftigjarig bestaan mag in geen geval onvermeld blijven hij, die van Bestuur op Bestuur, gedurende meer dan veertig jaren aan de D.S.S.C. „Paris” meegaf die oorspronkelijke, enthousiaste en gezellige geest, zonder welke zij niet kan bestaan. Wij bedoelen, een ieder weet het, onzen Raadsheer Jhr. Ir. H. Strick van Linschoten. Onze innigste voldoening zou zijn, als hij trotsch kon zijn op de viering van dit tiende lustrum, welke als volgt zal verlopen:

Vrijdag 9 Februari ten 17 ure: Receptie op de Bibliotheek van de Societeit Phoenix.

Vrijdag 9 Februari ten 20.30 ure: Simultaan-séance van den heer S. Landau tegen de leden. Na afloop het vat bier in de benedenzalen.

Zaterdag 10 Februari ten 15.30 ure: Eerste ronde van den VIERKAMP tusschen:

Dr. M. EUWE,

Jhr. Mr. Dr. J. H. O. van den BOSCH,

S. LANDAU,

H. KMOCH,

en van een vierkamp tusschen de sterkste vertegenwoordigers van Delft, Leiden, Utrecht en Amsterdam.

Zondag 11 Februari vanaf 10 ure: De laatste twee ronden van beide vierkampen.

Ten 17 ure: Prijsuitreiking.

Namens het Bestuur,

J. KNEPPELHOUT, *president*.

N. H. KINGMA, *secretaris*.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Naar ik vertrouwd zult U mij de gelegenheid willen geven in de Spiegel enkele herinneringen te wijden aan de geschiedenis van de Delftsche Studenten Schaakclub „Paris”, zulks naar aanleiding van een van het bestuur ontvangen verzoek.

Toen ik in 1896 als zeventienjarig jongeling aankwam, had het schaakspel, dank zij het enthousiasme van mijn vader voor dit wonderzame bordspel, reeds jaren zijn bekoring op mij uitgeoefend en groot was mijn vreugde lid te mogen worden van een schaakclub, dragende den naam Paris en waarin de Delftsche studenten, liefhebbers van het schaakspel, vereenigd waren. Aan de jaren van mijn lidmaatschap bewaar ik de allerbeste herinnering.

In dien tijd behoorde aanraking met de buitenwereld tot de uitzonderingen. Simultaan-séances van spelers van buiten-af kwamen haast niet voor. Toen ik aankwam werd nog als bijzonder feit gememoreerd, dat een speler uit Hilversum in November 1895 op de club simultaan had gespeeld en schrikkelijk onder de leden had huis gehouden. Maar daarvoor was reden, want die simultaan-speler was de toenmalige kampioen van ons land, jhr. N. W. van Lennep, die ook als schaakjournalist zijn sporen verdiend heeft. Zijn reportage van het beroemde tournoi te Hastings van 1895, opgenomen in het Tijdschrift van den Nederlandschen Schaakbond van dat jaar, is een meesterstukje en ik beveel het den jongeren ter lezing aan.

Welnu, wij schaakten toentertijd onder elkaar en aan de winterwedstrijden werd door velen deelgenomen, al mag ik niet getuigen, dat zij steeds een regelmatig verloop hadden, waarbij de ook toen in zwang zijnde examens als de schuldige werden aangemerkt.

Daarnaast werd aan de gezelligheid eene groote plaats gegeven: reeds toen ging van de soupertjes van Paris, ook al werden zij in intiemen kring gehouden, eene bijzondere bekoring uit en wij ouderen van dien tijd — helaas er zijn reeds velen van hen voor goed heengegaan — spreken bij een toevallige ontmoeting nog over die samenkomsten van veertig jaren her.

Als voorzitter mocht ik eenige jaren getuige zijn van het wel en wee van Paris en ook het laatste bleef het gezelschap niet gespaard. Zoals zulks in eene studentenvereening wel meer geschiedt, als toevalligerwijze op een bepaald oogenblik eenige der meest toegewijde leden verdwijnen, de animo verflauwde en wel zoo zeer, dat in het jaar 1901 Paris vrijwel geheel van het tooneel verdween. Officieel moge het niet zijn opgeheven, maar schaken deden de studenten niet meer.

Gelukkig kwam daarin verandering door eene weder toenemende belangstelling in het schaakspel. Wel werd in 1907, het jaar der wedergeboorte, de naam Paris niet hersteld, maar Delft had toch weder zijn schaakclub, de Delftsche Studenten Schaakclub.

De Delftsche Studenten Schaakclub heeft zich waarlijk niet beperkt tot het eigenlijke clubleven. Langzamerhand ontstond aanraking met andere studentenschaakclubs, Morphy te Leiden, Lasker te Utrecht, Philedor te Amsterdam en in de laatste

jaren zelfs ook met Ludendo Studemus te Groningen. Daaruit zijn competities ontstaan, waaraan in opvolging als eereprijzen zilveren koningen, koninginnen, torens en raadsheeren verbonden waren. Thans is men aan het zilveren paard toe.

Op één gebied heeft de thans vijftigjarige zich zeker wel onderscheiden: de Delftenaren hebben er steeds een eer in gesteld buitenlandsche schaakmeesters bij een bezoek aan ons land — en welhaast geen der schaakgrooten heeft ontbroken — uit te noodigen tot het houden van een voorstelling. Een der eersten was de thans in Engeland wonende schaakmeester J. Mieses, die in 1909 zijn eerste, sindsdien vaak herhaalde bezoek, aan ons land bracht. Zonder op het minst op volledigheid aanspraak te maken, mag ik ter illustratie nog wel eenige klinkende namen noemen: F. J. Marshall (1911), Dr. E. Lasker (1923 en 1929), E. D. Bogoljubow (1928), R. Spielmann (1930), A. Takacz (1931), R. Spielmann (1934), Dr. A. Aljechin (1934), A. Lilienthal (1934), G. Maroczy (1935), Dr. S. Tartakower (1935 en 1937), R. Fine (1936), H. Knoch (1936 en 1938), P. Keres (1937), S. Flohr (1938), S. Szabo (1939).

De gastvrijheid strekte zich ook tot schaakspeelsters uit, zoo in 1934 in korte opvolging de wereldkampioene miss Vera Menchik en hare rivale Sonja Graf. Kort daarna was Lilienthal, aan wien de oudere leden nog een zoo aardige herinnering hebben, te gast in Delft. Hij logeerde bij mij en na zijne séance praatten wij thuis nog wat na. Daarbij memoreerde ik toevallig de komst der twee schaakzusters en hoe de tweede meer dan de eerste bij de studenten in den smaak was gevallen. Ik schreef dit (ook al waren er misschien andere factoren) toe aan de omstandigheid, dat, terwijl miss Menchik alle studenten tot slachtoffer had gemaakt, fraulein Graf althans enkelen het zoet der overwinning had doen smaken. Bij dit verhaal dacht ik er geenszins aan, dat de schaakmeester in een minimum van tijd louter winstpunten had behaald. Tot mijn spijt hoorde ik den volgenden morgen, dat hij slecht geslapen had, maar de reden was niet onvermakelijk! Ja, ziet U, zei hij, ik begriep de les van het verhaal van de twee dames. Tegenover de zóo vriendelijke ontvangst had het op mijn weg gelegen althans één partij te verliezen en ik heb er bitter spijt van dat ik daaraan niet gedacht heb!

Onder al die avonden is wel de meest bijzondere geweest die van 11 Februari 1929, gewijd aan de viering van den 60sten verjaardag van den oud-wereldkampioen Dr. E. Lasker. Het was die koude nacht, waarin het Leidsche stadhuis afbrandde. Maar warm en gezellig was het op de Societeit Phoenix, waar op een druk bezet souper getuigenis werd afgelegd van de bewondering voor het genie van den schaakmeester. En allervermakelijkst was het moment, toen de vrouw van den jubilaris opstond en het woord vroeg. Alles goed en wel, zeide zij, dat jullie zooveel moois van hem verteld hebben, maar ik heb ook mijn ervaringen. En toen deed zij op onnavolgbare wijze een boekje open over de verstrooidheid van haar beroemden gemaal en de last, die deze haar soms bezorgd had. Een tweede hoogtepunt speelde zich af tijdens de eerste match Aljechin-Euwe, toen op 12 October 1935 de beide meesters de vijfde partij op de Phoenix speelden in tegenwoordigheid van tal van autoriteiten, waarvan Minister Slotemaker de Bruïne en de Commissaris der Koningin in Zuid-Holland, jhr. Mr. Dr. H. A. van Karnebeek mogen worden genoemd.

Op dien avond is een hartewensch van mij in vervulling gegaan. Met vreugde denk ik nog terug aan het oogenblik, dat de president mededeelde, dat met algemeene stemmen door de leden was besloten, dat het gezelschap opnieuw den naam Paris had aangenomen.

Van harte hoop ik met het gezelschap onder dien naam nog eenige jaren samen te zijn in de bijzondere functie, die mij in November 1934, bij de viering van het negende lustrum, is ten deel gevallen, nl. dien van Raadsheer der vereeniging. Dat ik als zoodanig menig keer met Paris in contact ben geweest, verheugt mij oprecht. Dankbaar denk ik er daarbij aan terug, dat door mijne goede verstandhouding met het Bestuur herhaaldelijk schaakvrienden van mij getuigen mochten zijn van schaakfestijnen. Ik denk daarbij in het bijzonder aan mr. G. C. A. Oskam en mr. A. Rueb, die zelf tot de vrienden van Paris zijn gaan behooren.

En thans gaat Paris zijn 10de lustrum vieren en dat op een wijze zich waardig aanpassend aan vroegere ontmoetingen. Ik acht het een bijzonder aardige gedachte, dat een viertal vooraanstaande schakers in ons land, die grootendeels reeds meermalen ter Phoenix waren, zich met elkaar in een kleinen wedstrijd zullen meten en dat daarnaast ook vertegenwoordigers van de studentenschaakgezelschappen den strijd zullen aanbinden. Moge Paris tot in lengte van jaren groeien en bloeien.

Voor de verleende plaatsruimte zeg ik u, Mijnheer de Hoofdredacteur, ten zeerste dank.

H. STRICK VAN LINSCHOTEN.

Delft, 1 Februari 1940.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Paris! Hoe men dit woord ook uitspreke, het brengt de verlevendiging van aangename herinneringen.

„J'avais brusquement l'impression que mon temps était totalement perdu, du seul fait que je n'étais pas à Paris” zegt onze gezamenlijke vriend Jerphanion, en ik weet dat de Eere-Voorzitter van de jubileerende Delftsche Studenten-Schaakclub wil erkennen, dat dit gevoel hem menigmaal bezwaard heeft. Dat leidde dan tot een koe besluit, Peperstraat door, Binnenwatersloot door, rechts naar Paris, links naar Paris — alle wegen leiden naar Paris! — en als het dan toevallig 'n . . . dagavond was, dan werd het: rechtsom naar Paris, en op andere avonden was het: linksom naar Paris. Schaakspelen en laat thuiskomen, het souper is links briljant, en het avondeten is rechts schitterend, 't is kif-kif. Ik weet ook dat de Schaakprofessor het lot dankte, wanneer het op een . . . dagavond was, dat het verlangen naar Paris over hem kwam, en hij aanleiding had rechtsom te kiezen. Daartoe had hij redenen te over.

Reeds is het een geruststellende gedachte rechts-aan gehouden te hebben, en weerstand te hebben geboden aan het links lokkende. Dat is een stands-plicht.

Maar ook los van deze is het goed aan het einde van den Binnenwatersloot rechts-aan te houden. Daar wacht U, althans van 8—12 in de Bibliotheek — zoudt ge, linksom gegaan zijnde ooit tusschen 8 en 12, 's avonds, in de Bibliotheek terecht gekomen zijn? — een nobel en ernstig genoeg aan het schaakbord, te midden van louter vrienden. En „Paris la nuit” is ook voor hem, die rechts-afgegaan is, niet zonder edele geneugten. Er is tóch een verschil in stemming tusschen Phoenix en Phénix, en zulks ten gunste van den Delftschen vogel. Ik denk dat 'm dit in den aard der bevolking van de lokaliteit ligt, men wil ook wel eens onder louter vrienden zijn. Het is altijd een briljante combinatie geweest, Paris en Phoenix. In Paris schikten de studenten zich naar de ernstige oude heeren, en met noode; in Phoenix schikten zich daarna de oude heeren naar de jolige jonge studenten, en van harte.

Mijnheer de Hoofdredacteur! Ook aan het Station D.P. kan men links-af en rechts-af gaan. De innerlijke strijd is soms zwaar, maar mij trekt geen stands-plicht naar rechts. Ik gevoel mij naar links getrokken, voor het Station D.P., en zeker op . . . avond.

Vivat Paris! et ses amis. En nu verspreek ik me nog, 't moest hier niet rijmen.

Ik bedoel: Vivat Paris, met Praeses en Secretaris.

G. OSKAM.

NEDERLAND IN OORLOGSTIJD.

Onlangs is bij Stenfert Kroese te Leiden een brochure „Nederland in oorlogstijd” verschenen, bevattende drie lezingen op 14 en 15 December j.l. ter gelegenheid van de Leidsche Academiedagen gehouden door de Heeren Prof. Mr. A. C. Josephus Jitta, Mr. Dr. J. van Walré de Bordes en Mr. J. Linthorst Homan.

Het geheel wordt voorafgegaan door een voorwoord van den Praeses Collegii en een inleiding van den Rector Magnus der Rijksuniversiteit te Leiden, Prof. Dr. F. Muller.

De kenmerkende trek van deze Academiedagen is, dat zij zijn gehouden onder auspiciën van de gezamenlijke studenten-corporaties te Leiden: L.S.C., V.V.S.L., R.K.S.V. Sanctus Augustinus, S.S.R., Indologen Vereeniging en Unitas Studiosorum L.B.

Alle sprekers besteden dan ook minder of meer aandacht aan deze samenwerking, en vooral de beide laatsten idealiseeren het feit met enthousiasme.

Het is misschien goed dit verschijnsel, dat niet op zichzelf staat, en natuurlijk aan den nood der tijden zijn ontstaan dankt, kritisch te beschouwen.

Ook in Utrecht is in December j.l. officieel een einde gemaakt aan de verdeeldheid in de studentenmaatschappij, en in Groningen, waar die verdeeldheid niet in zulk een scherpen vorm bestaat als elders, vormde het Godsdiensig appèl een uiting van hetzelfde verschijnsel. Ir. Wouter Cool wijdde eenige weken geleden in de Ingenieur, zooals den lezer bekend zal zijn, reeds een artikel aan de veranderde geest onder de studeerenden in Nederland, en ook hij begroette deze uiting van groeiende eensgezindheid met vreugde. Merkwaardig is nu, dat alle ouderen, die hun aandacht aan genoemd feit besteden, het gevoel hebben, dat hun hiermee een voorbeeld gesteld wordt, en dat zij in hun eigen tijd hetzelfde hadden moeten doen:

„Wij hadden het ook kunnen doen, maar, laten wij het met

WINTERSYMPHONIE.

Schraal bleek staat de hemel nu
Vol van koude en van sneeuw,
Daarboven deze menschenkliek,
De bewoners dezer eeuw.

Hij stort zijn natte massa uit,
over dorpen en over steden.
't Valt naar beneden met zacht geruisch
als lichte muziek der vrede.

De menschen lachen en praten veel,
Over dingen van het aardsche leven.
Zij werken en zij denken wel,
Maar hebben zij dit begrepen?

Nauw ligt die donze vacht gespreid
of jachtende winden gieren luid
en brengen ons de boodschap
van strijd en oorlogsbuit.
De winter is nu haast voorbij.
Vertrapt, vervuild, werd het reine wit.
Het nieuwe Leven komt.
Wat brengt ons dit?

BRZ.

schaamte bekennen, — wij hebben er niet aan gedacht, wij hebben er zelfs niet naar verlangd in onzen tijd tot onderlinge samenwerking in de studentenmaatschappij te komen,” aldus de heer van Walré de Bordes.

Inderdaad, daar werd vroeger niet naar verlangd, en zelfs tot voor kort niet; niet omdat de toenmalige generatie zooveel slechter of dommer was, maar omdat de constellatie van de studentenmaatschappij een historische is, en geen willekeurige.

De verschillen zijn reëel en geenszins fictief, dus niet zonder meer weg te nemen.

Door gezamenlijk lezingen of uitstapjes te organiseeren, komt men de oplossing van het probleem niet nader; alleen tegenover buitenstaanders is dan een twijfelachtige schijn opgehouden, waarvan het nut een vraagteken is.

Vele stemmen zijn reeds opgegaan, dat nu eindelijk de goede weg was ingeslagen om te komen tot een roerende samenwerking tusschen alle studenten onderling. Men houde zich echter vooreerst nog aan de realiteit, die een betere leermeester is dan de zoete honing der moraalpredikers.

Vooropgesteld, dat het mogelijk is alle studenten eener Academie in één verband te vereenigen, blijft het nog zeer vragelijk of dit verband aan haar voedsterlingen even groote geestelijke waarden kan schenken als de vroegere kleinere corporaties. Meestal houdt kwaliteit geen gelijke tred met quantiteit.

Als los feit kan nog vermeld worden, dat men de gezamenlijke leden der bovengenoemde corporaties met duizendtallen telt, en de bezoekers aan de Academiedagen met honderdtallen; ook dit is niet zonder beteekenis.

* *

De drie lezingen in de brochure dragen de titels: „Het Nederlandsche Volk”, „De Roeping van Nederland in de Volkerengemeenschap”, en „Gemeenschapszin”.

De eerste, gehouden door Prof. Mr. A. C. Josephus Jitta, is zeker de beste; spreker behandelt de eenheid van ons volk, ons volkskarakter, het sociale vraagstuk, alles bezien vanuit het standpunt: synthese naast antithese, en verlucht dit alles met tal van aardige ter zake doende citaten en anecdoten. Het betoog is helder en reëel.

De tweede lezing steekt hierbij wel scherp af; zij is vaag, en verkondigt als oplossing van de tegenwoordige internationale en nationale moeilijkheden een algemeene verzoening en liefde tusschen menschen en volkeren.

Hoe nu deze, inderdaad schitterende, oplossing te bereiken? Door „In alles Gods wil te doen.” Helaas hebben nog steeds verschillende groepen verschillende Goden; welke God we nu moeten volgen zegt de heer de Bordes niet. Heel jammer! Anders was de wereld misschien morgen al gezond.

In de derde lezing tenslotte wordt de stijgende gemeenschapszin door Mr. Linthorst Homan behandeld, al of niet ontstaan onder den druk der benarde omstandigheden. Spreker eindigt met de vraag: „Wat moeten wij nu allen doen?”, en beantwoordt deze vraag daarna uitvoerig; dit laatste deel der verhandeling doet weldadig aan; een breede sociale interesse wordt ons aanbevolen, belangstelling voor het werk der Volkshoogescholen, het spreken met personen uit alle lagen der maatschappij en alle deelen van het land, werken voor gemobiliseerden, enz.

Na het doorlezen van deze brochure blijft de lezer met een onbevredigd gevoel achter; het voorwoord van den Praeses Collegii en de geheele opzet hebben meer doen verwachten, dan men tenslotte gekregen heeft. Nochthans valt het initiatief te loven.

Het boekje is verkrijgbaar voor f 0,75.

E. P. W.

Vrijwillige Openbare Verkoop

(wegens sterfgeval)

Notaris Mr. O. G. Sap te Delft is voornemens op Maandagen 12 en 19 Februari 1940 telkens te 7 uur n.m. in het Vendhuis te Delft publiek te verkoopen:

I. Het heerenhuis met tuin aan den Kanaalweg no. 11 te Delft, kadastraal bekend gemeente Delft sectie E no. 2730, groot 1,64 Are. Bevattende: beneden: vestibule, gang, W.C., suite en serre, keuken en tuin met bergplaats;
1e verd.: suite, badkamer, voorkamer en W.C.;
2e verd.: 4 kamers en zolderkamer.
Vrij van huur.
Lasten totaal f 85,03 p. j.

II. Het moderne heerenhuis met vóór- en achtertuin en recht van achteruitgang aan de Julianalaan no. 72 te Delft, kadastraal bekend gemeente Delft sectie A nummers 7930 en 8021, tezamen groot 1,95 Are. Bevattende: beneden: vestibule, gang, W.C., suite met erker, keuken en groote achtertuin met schuur;
1e verd. 3 kamers en badkamer;
voorts beschoten zolder met kamer.
Verhuurd tot 1 April 1941 voor f 50,— p. m. bij vooruitbet.
Lasten totaal f 66,41 p. j.

Beide huizen zijn gelegen in het centrum der gebouwen van de Technische Hoogeschool.

Aanv. en betaling 1 April 1941.

Bezichtiging: 6, 8, 12, 13, 15 en 19 Februari 1940 van 2—4 uur.

Nadere inlichtingen ten kantore van genoemden notaris, Oude Delft 182, Tel. 3.

FOTO-ALBERS

Uitverkoop afgelopen

Zie verder

onze nieuwe etalage

FRED. ALEX. ALBERS

PEPERSTRAAT 15 - TEL. 1329

B. VETH & CO

Betrekt Uwe melk en melkproducten van de N.V.
Delftsche Melkinrichting

DIRKLANGENSTRAAT 66-70
TELEFOON No. 42

Gerechtigd t/h voeren v/h Rijksbotermerk. Het Rijksbotermerk waarborgt prima kwaliteit, laag vochtgehalte en U ontvangt geen margarine of melange. Gebruikt „VETHCO” gepasteuriseerde melk in flesschen, roomt op, smaakt als rauwe melk en is onovertrefbaar.

AMSTERDAMSCH

BANK N.V.

Bijkantoor DELFT
OUDE DELFT 141
TELEFOON 201 en 290

Alle Bankzaken

Agentschap
STOOMVAART My.
„NEDERLAND”

Speciale condities:
Vacantie-reis naar Ned. Indië
voor studeerenden.

TELEFOON 591

Rokoverhemden
Rokvesten
Rokstrikken
eeren-modes

oeden

alleen
1ste klas merken

Tweedjassen
Sportkleeding
Onderkleeding

Zij gaan naar Meinema!
..... kaarten bestellen!

HET GROOTSTE
N.V. **SCHOONMAAKBEDRIJF**
VAN NEDERLAND
EMSTO DELFT Tel. 1020
VRIJENBANSCHELAAN 22—24

Dagelijks inwendig schoonhouden van gebouwen
Glazenwasscherij
Schoonmaken van te betrekken woningen

A'DAM — VELSEN — HAARLEM — LEIDEN — DEN HAAG — R'DAM
DORDRECHT — UTRECHT — HILVERSUM — GRONINGEN — BRUSSEL

N.V. BROUWERIJ
D'ORANJEBOOM
ROTTERDAM

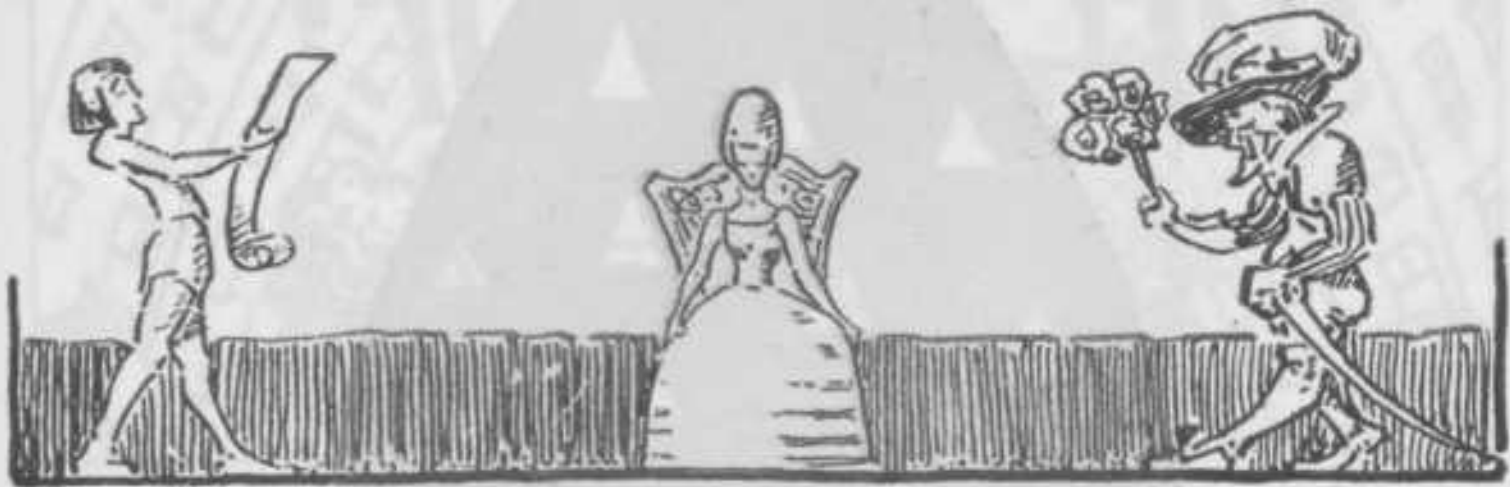
Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier
Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST
Vrouwjutenland 14, Tel. 92, Delft

AVONDKLEEDING

PEEK & CLOPPENBURG GROOTE MARKTSTRAAT
DEN HAAG - TEL. 116234

FEUILLETON

BIJ DE ZON OP THEEVISITE.

't Was een heel warme dag, zoo warm, dat de zon er zelf last van kreeg. En juist op dien dag nam de zon een besluit, want het was precies honderd eeuwen geleden, dat ze met één van haar talrijke kinderen iets heel gek had uitgehaald. Ze herinnerde zich hoe ze toen aan Aarde — want die was het — heel kleine vriendjes had gegeven, om haar te verzorgen en wat op te vroolijken na haar zware verkoudheid, die ze door het ijsstijperk had opgelopen. En die vriendjes noemden zich later menschen, of ook wel eens anders. Het was slechts een soort proef geweest, die echter zoo hopeloos mislukt was, dat de zon besloten had haar andere kinderen dergelijke „vriendjes” te besparen, omdat het toch niets dan ruzie gaf. Maar nu, zooals gezegd honderd eeuwen later, was die arme Aarde, die gefungeerd had als proefkonijn, nog steeds in het bezit van haar „vriendjes”.

„En” had de zon gedacht, „nu wil ik toch wel eens weten, wat dat nu voor wezens zijn, of ze eigenlijk iets begrepen, en weten wie ik ben.”

Daarom had ze de knapste van die menschen uitgenoodigd, om den avond bij haar te komen doorbrengen.

't Was dus heel warm en de zon wachtte op den avond en op haar bezoek. Nadat ze om het toch maar alsjeblieft iets koeler te krijgen, haar heele flesch Eau de Cologne had opgedronken, ging ze zich verkleeden, en ze maakte zich héél mooi en héél zenuwachtig, omdat je toch maar nooit kon weten, of die menschen werkelijk zooveel wisten als ze zelf dachten en of het waar was, dat ze háár beter kenden dan zichzelf . . .

Ze waren er nu allemaal, de knapste koppen van de aarde. De zon keek eens om zich heen en dacht bij zichzelf:

„Zijn dat nu die menschen?! Wat zijn ze veranderd in die honderd eeuwen! Zoo op het eerste gezicht zou je zeggen dat ze werkelijk wel iets weten, maar . . . enfin we zullen zien!”

Ze vroeg beleefd maar dringend om stilte, klom op een soort spreekgestoelte, bloosde even uit of ze van plan was onder te gaan, maar ze blééf, dronk een slokje water zoodat het siste en sprak:

„Geachte Menschen. Ik heb U uitgenoodigd hier te komen omdat ik, die U geschapen heb, toch zoo graag zou willen weten, of U eigenlijk weet, wie ik ben. U hebt precies honderd eeuwen den tijd gehad om hierover na te denken en vandaag, op Uw honderste vereeuwddag, zou ik graag het resultaat willen vernemen.”

De zon zweeg even om indruk te maken, in de hoop, dat de glimlachende gezichten vóór haar ernstiger en eerbiediger zouden gaan kijken, maar toen ze dit niet deden, ging de zon maar verder en zeide:

„De vraag, die ik U voorleg, luidt dus: „Wie Ben Ik?” Misschien zou U zoo vriendelijk willen zijn hierop een antwoord te geven,” en daarbij wees ze een man aan, die een langen baard droeg en geen dasje, zooals ze vaststelde toen het even tochtte in de zaal, omdat één der menschen de deur had geopend, omte kijken of de thee haast kwam.

Die man nu was toevallig natuurkundige, en hij vertelde de zon nauwkeurig wie ze was en waarom ze er was. En naarmate de man vorderde met zijn betoog, ging de zon er telkens minder van begrijpen; ze bekeek zich zelf eens goed om te zien of ze werkelijk zoo ingewikkeld van vorm was, en toen de man het enthousiast over de chromosfeer had, glimlachte ze vergevoegd, omdat ze dacht, dat hij het over haar nieuwe avondjapon had. Maar toen de man eindelijk zweeg, kon de zon alleen nog maar met een benauwd stemmetje vragen:

„Denkt iedereen zoo over mij?!”

Zóó erg was ze geschrokken van 's mans wijsheid, en ze ging zich gauw poeieren omdat ze haar zonnevlekken rood vóélde worden en de natuurkundige riep: „Denk aan Uw spectrum”, maar de zon hoorde het al niet meer, omdat intusschen iemand anders het woord had genomen. Deze vertelde, dat de zon Goddelijk was en de oorsprong van alle Leven, dat de menschen haar eeuwig dankbaar moesten zijn voor de levenskracht, die zij hun altijd weer schonk en hij zei zooveel goeds van haar, dat de zon — ontroerd — zeide, dat hij het begrepen had, dat hij begreep wie ze was en hoe noodig ze was, en ze vroeg allen menschen haar toch vooral te zien zooals déze man haar zag

LITERAIRE KRONIEK

EENZAAMHEID.

Uit het raam van het kleine zolderkamertje, ergens midden in de groote stad staaarde een man naar buiten, een flinke man, ongeveer dertig jaar, maar arm, héél arm. Hij leefde alleen; hij kende zelfs de menschen op de zolderkamertjes naast hem niet; hij kende niemand — behalve de Eenzaamheid. Háár kende hij goed, zij was zijn groote vriendin. Al een heele tijd geleden was het, dat zij op een avond bij hem binnen kwam, zoo maar. Het was de avond na de dood van zijn moeder, de eenige mèt en vóór wie hij leefde. Zijn moeder was heengegaan en een nieuwe vriendin kwam: de Eenzaamheid. Een vriendin? Niet dadelijk. Toen ze was binnen gekomen in het kleine huisje, waar hij met zijn moeder had samengewoond, had hij meteen gemerkt, dat er iemand was. Hij had gevraagd: „Wie is daar?” en zij had geantwoord: „Een vriendin van je, de Eenzaamheid.” Hij had gelachen en gezegd, dat ze maar liever weer weg moest gaan; maar zijn lach was bitter geweest en de eenzaamheid mooi en verleidelijk. Dien nacht sliep hij haast niet. Hij dacht alleen nog maar aan de Eenzaamheid, niet eens meer aan zijn Moeder. Hij probeerde zich tegen de Eenzaamheid te verzetten, maar het lukte niet. Den volgenden avond kwam ze weer en toen hij haar weer zag, was het hem net, alsof hij altijd naar haar verlangd had. Even verzette hij zich nog, wilde haar weer het huis uitsturen, maar zij was zoo mooi en verleidelijk . . . Dien avond praatten ze lang samen, hij met haar, maar nog meer, zij met hem. Zij zeide hem, dat hij dit huisje nu moest verlaten, het was veel te groot voor hun tweeën. En den volgenden dag had hij zijn intrek genomen in het kleine zolderkamertje, heel hoog boven de stad, boven het menschelijke leven: „vooral hoog boven de andere menschen,” had de Eenzaamheid gezegd, „dan kan ik gemakkelijker binnenkomen.”

En nu woonde hij daar al meer dan een jaar. In 't begin had hij zich erg gelukkig gevoeld. De Eenzaamheid hield van hem en hij hield van de Eenzaamheid. Maar den laatsten tijd had hij het gevoel, dat er behalve de Eenzaamheid nog iemand bij hem was komen wonen; iemand, die zich er altijd tegen verzette, dat hij de Eenzaamheid binnen liet komen. En dat gevoel werd steeds sterker, tenslotte zóó sterk, dat hij begon te twifelen aan de Eenzaamheid. Hij begon haar met andere oogen te zien en was niet meer zoo gelukkig als zij bij hem kwam. Dit ontging haar natuurlijk niet en zij vroeg hem of het verlangen naar zijn moeder misschien grooter was geworden dan het verlangen naar háár. Hij zei dat dit zoo was, om van verdere vragen af te zijn, maar tevreden was hij niet. En ten slotte kwam het zoover, dat er bij haar binnenkomen verzet in hem opkwam. Hij sprak niet meer tegen haar, wilde haar niet meer kennen; en toen werd de Eenzaamheid boos, en zei, dat hij dan maar zonder haar moest leven en ze sloeg met een harden slag de deur achter zich dicht. Hij wist, dat ze nooit meer terug zou komen. Nu pas drong het tot hem door, wat zij voor hem geweest was: geen groote vriendin, die hem gelukkig maken kon, maar een verleiding om zich aan zichzelf over te geven, met mooie gedachten om een mooie, nieuwe wereld op te bouwen voor hèm alléén, een móóie wereld, ja, maar een leege . . .

En toen hij dit had ingezien, trok ook hij de deur met een harden slag achter zich dicht, en kwam nooit weer in het stille, eenzame zolderkamertje terug.

H. J. SCHEEPMAKER.

en haar toch niet zoo uit te pluizen als die natuurkundige gedaan had.

„Dát”, zei ze, „is zoeken naar iets, dat ge toch niet kunt vinden en het is niet nóódig ook. Heb mij lief, zonder te weten wie ik ben en ik heb U lief en zal U helpen.”

En iedereen was geroerd en de natuurkundige mompelde, dat hij het zóó ook niet had bedoeld, hij had gedacht, dat ze iets anders bedoelde met haar vraag: „Wie Ben Ik?” en omdat hij er zoolang voor gestudeerd had, had hij toen gezegd wat hij geléérd had en wat hij belángrijk achtte, maar niet wat hij vóélde, en dat . . .

Verder verstond de zon het niet.

En toen de zon, verheugd over haar zoo goed geslaagd avondje naar bed ging, bloosde ze weer . . . maar ging toen werkelijk onder!

H. J. SCHEEPMAKER.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Met graagte hanteer ik op het oogenblik mijn pen. Tevens met gegronde hoop, dat zij de gevoelens zal vertolken, die mij op het oogenblik beheerschen. Het is geen plotselinge woede die mij bekruipt, maar een gramschap jegens U en Uw Redactie, die steeds grooter werd en die tot uitbarsting kwam door de laatste aflevering van het officieel orgaan van het Delftsch Studenten Corps. Reeds eenigen tijd vult U eenige kolommen van de Spiegel met beschouwingen over het Corps. Dit is Uw goed recht. U stelt zich daarbij op het standpunt, dat U het Corps kent en het Corps U wil kennen . . .

Van dit oogenblik af ontnem ik U het recht een oordeel te vellen over het Corps en dit naar aanleiding van Uw uitlatingen in de Spiegel.

Voordat ik verder ga wil ik U het volgende mededeelen:

- a) Het Corps verandert, maar blijft de plaats innemen, die het altijd ingenomen heeft. Verandering spruit voort uit de verandering der leden en de met deze leden gepaard gaande eigenschappen en qualiteiten, en het in dienst van het Corps stellen van deze hoedanigheden.
- b) De grootheid van ons Delftsch Studenten Corps wordt door onze liefde ervoor bepaald.

Dit is mijn opvatting hierover.

Allereerst Uw laatste aflevering.

Een blik in die Spiegel en mijn pen rept zich weer verder.

Een „Schouw” met een onwaardige inhoud.

„Sjouke” een geforceerd stuk. Schrijvers stijl is erg verandert sinds hij in de redactie zit. Een navolger?

„Een avond in het Westplantsoen” is een stukje dat noch geestig noch iets anders is.

„Koninklijke Hoogheid” is naar mijn meening zoo pervers, dat ik mijn pen gelukkig prijs, zoo'n stuk niet te kunnen schrijven.

„Tijdgenooten” is buitengewoon kinderachtig en de heeren P. J. W. zullen zich na herlezen hierover zeker geschaamd hebben.

Besluiten zal ik met Uw Redactioneel.

In bijzonder slechte stijl vizelt U en Uw redactie zich op tot het Cultuur dragend deel van het Corps. U laat dan zoo'n Spiegel volgen.

Er klopt iets niet mijnheer de Hoofdredacteur.

Ik ga verder. Vele kolommen vult U over de vervlakking van het Corps.

U tracht deze wereldstrooming op een funeste manier te bestrijden en zeer ten nadeele van het Corps.

U bent te weinig Delftenaar om te weten dat een Delftenaar niet kan vervlakken. U hebt het Delftsch Studenten Corps veel schade berokkend.

Begint U eindelijk te begrijpen waarom ik U het recht ontnem over het Corps te oordeelen en waarom ik U er toe overga te verzoeken het schrijven in de Spiegel aan competentere pennen over te laten?

J. R. REUS.

Mijnheer Reus,

U kennende, meen ik met eenige zekerheid te mogen aannemen, dat gij dit antwoord op Uw aantijgingen niet zult lezen. Het is dan ook voornamelijk bedoeld als verduidelijking voor den lezer van Uw Stoepje, die hieraan wel behoefte zal voelen.

Toch zal ik, daar de beleefdheid dit eischt en mijn zekerheid, zooals ik reeds zeide, niet volstrekt is, mij tot U in de aanspreking wenden.

Dat iemand uit ons Corps optreedt, om de door de Redactie gesignaleerde „vervlakking” hetzij te erkennen, hetzij te logenstraffen, doet mij een genoegen, daar hiermede de strijdvraag is opgeworpen, en de aanval van nu af aan niet meer van één zijde komt, zoodat een oplossing mogelijk is. Dit kan het Corps slechts ten goede komen.

U poneert twee stellingen. In de eerste beweert U dat het Corps immer de plaats in zal blijven nemen, die zij nu heeft. Dat is juist waarvoor wij allen zullen moeten waken; vooral nu is dat mijns inziens heel hard noodig, en daarom heeft de Redactie verschillende malen zijn waarschuwend stem laten hooren. Ook Ir. W. Cool schreef in „De Ingenieur”, dat het altijd nog wel terecht is gekomen, maar een feit is het, dat in deze dagen binnen de Societeit een slappe geest heerscht, welke funest kan zijn voor het Delftsche Studenten Corps, welks grootheid bepaald wordt door het gehalte

LA BLANCHISSEUSE.

En haut dans le village
Demeure le grand bonheur,
Duquel je porte l'image
A jamais dans mon coeur.

Je monte vers le village
Où je garde le bonheur;
Il a cet certain age,
De charme et candeur.

Je suis dans le village,
Je vois mon grand bonheur;
Il fait la blanchissage;
Je l'aime avec ardeur.

J. K.

TWIJFEL EN GEDACHTE.

Het is nacht;
Het sneeuwt in den nacht.
Geelgrijs spant de lucht boven den schijn der
stadsluchten.

Een gedaante dwaalt doelloos door de witte straten:

Het is de Twijfel,
Gebogen jachtend in den sneeuwstorm;
Vluchtend voor de Gedachte.
Twijfel is oud als de Menschheid;
Doch de Gedachte is pril,
Verjongend van seconde op seconde.
Twijfel is langzaam, Gedachte snel.
Daar is Gedachte in Twijfel.
Maar deze wéét niet wat hij denkt;
Hij denkt, peinst, twijfelt;
Twijfel lacht, hij huilt, snikt, schreeuwt.
Hij rolt om in den sneeuw, en om;
Krijst wild door de stad in den nacht.
Dan vliedt Gedachte uit Twijfel,
Onzichtbaar, want Gedachte is wit als sneeuw.
Rood is Twijfel, als het bloed der menschen.

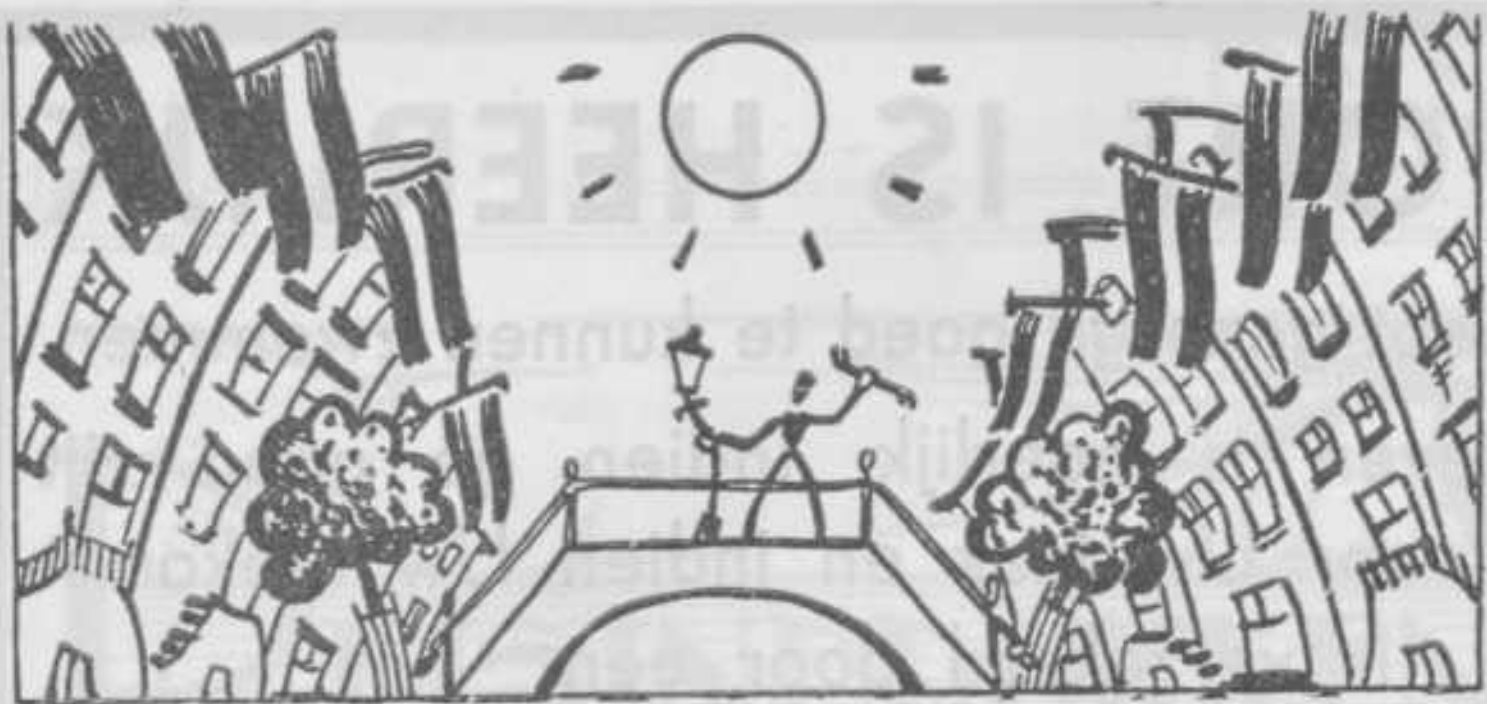
Zinloos starend gaat hij nu,
Als een felle vloek over de witte wereld.
Hij knijpst in den sneeuw.
Omfloersd zijn de lichten;
Het is nacht.

J. K.

van zijn leden, en, maar niet alleen zooals U in Uw tweede stelling poneert, door onze liefde ervoor.

Uw critiek op het laatste nummer van „De Spiegel” nadert op een ander terrein, en is niet van grond ontbloot, als U daarbij het feit, dat ook nu weer als vrijwel immer de Redactie op één enkele uitzondering na deze aflevering geheel zelf moest vullen, als verzachtende omstandigheid wilt aannemen. Een slechte Spiegel mag en moet ergernis opwekken, doch mag niet als maatstaf dienen voor tien goede. Ik hoop dat de goede uitwerking van deze minder geslaagde Spiegel mag zijn, dat de leden zelf het hunne zullen bijdragen deze Spiegel er één te doen zijn van ons Delftsch Studenten Corps, en niet nummer na nummer de Redactie alleen hierin aan het geschreven woord mogen laten.

de H. R.

DE BESLISSING.

Reeds uren lang verdrongen zich tallozen voor het Koninklijk Paleis te Potsdam. Er heerschte een merkbare spanning. Het was doodstil. Zelfs de gewone kreten van afhankelijkheid aan het vorstenhuis werden niet gehoord. Over enkele oogenblikken zou hun Koning een toespraak houden, en dan . . . Men durfde er haast niet aan te denken . . . dan zou hun Koning, Zijne Majesteit Snobius III van Technië, de machine eigenhandig in werking stellen, de machine, die een beslissende wending aan den oorlog zou geven.

Reeds twee jaren lang was Technië nu in oorlog met Banalië. De oorzaak was al lang niet meer bekend, al ontkende elk van beide partijen ten stelligste schuldig te zijn aan het uitbreken er van. Eigenlijk was de polemiek, hierover ontstaan, de directe aanleiding geweest tot den strijd, die nu met ongekende heftigheid woedde, en waarin nog steeds geen beslissend voordeel behaald was. In 't begin had Koning Snobius gehoopt, den oorlog zonder technische hulpmiddelen tot een goed einde te brengen. De Koning van Banalië daarentegen had deze hoop reeds dadelijk opgegeven, en sloofde zich op alle manieren uit, den oorlog zoo ingewikkeld mogelijk te maken. Het stroomde er dan ook nieuwe uitvindingen op elk gebied, die meestal geen enkel verband hielden met den oorlog. Om maar enkele enkele voorbeelden te noemen:

Een knap hoofd had scheermessen (zeer goed bruikbare!) geconstrueerd van schuurpapier.

Een ander had een procédé bedacht, waardoor men den hemel elk half uur van kleur kon laten verschieten.

Een bouwonderneming had goed geslaagde proeven genomen met een nieuwe metselspecie, bestaande uit glaspoeder, zeep en wonderolie.

Ook op wetenschappelijk gebied was enorm veel gepresteerd. Tien geleerden hadden b.v. de Banaalsche grondwet vertaald in het Technisch, van hieruit in een andere taal, vervolgens in het Chineesch en tenslotte weer in het Banaalsch. De laatste vertaling was in dichtvorm, en kon gezongen worden op de wijze van het Volkslied. Daar de inhoud niet meer heelemaal te begrijpen was, en dientengevolge modern aandeel, kon men hier niet recht spreken van een verrijking van de Banaalsche literatuur.

Ook in den handel was een opleving te bespeuren. De invoer van bananen, het hoofdvoedsel der Banalen was verdubbeld sinds een handig zakenman de strijdkreet: Banalië voor de Banalen! had veranderd in: Bananen voor Banalië!

Men ziet hieruit: De prestaties van de Banalen waren verbluffend, maar ze hadden geen beslissenden invloed op het verloop van den oorlog.

Zooals gezegd, Koning Snobius III had deze taktiek niet gevolgd. Echter moest ook hij spoedig de hoop op een verstandeloozen oorlog laten varen.

Hij had toen aan twee eminente geleerden, de professoren Biersmaak en Zwikmaar, opdracht gegeven een machine te construeeren, die met een slag een einde zou maken aan den oorlog.

Dezen hadden daarop een geniaal plan ontworpen: ergens buiten Potsdam zou een enorme gyroscoop gebouwd worden, waarmee men de richting van de aardas, en de rotatie van de aarde naar eigen believen zou kunnen regelen.

Men zou zodoende kunnen bewerkstelligen, dat Banalië voor eeuwig van het zonlicht verstoken zou zijn.

Dit plan hadden de twee professoren aan Koning Snobius III voorgelegd, en Hij had er dadelijk zijn goedkeuring aan gehecht. Een respectabel aantal werklieden werd terstond aangemonsterd. Op de plaats, waar de gyroscoop zou verrijzen, ontstond een niet onaanzienlijk dorp, waar zich behalve de gyroscooparbeiders, ook tal van handelslieden vestigden. Overal bloeide de gyroscoopindustrie; men kon gyroscooppapier, gyroscoopchocolade, gyroscooplijm en gyroscoopfietsen krijgen. Voorloopig schoot men echter nog niet erg op met de gyroscoop zelf. Het materiaal moest namelijk gehaald worden uit de Banaalsche mijnen, en dit zou bezwaarlijk gaan, gezien den staat van oorlog. Gelukkig bleken de Banalen, na eenig onderhandelen, bereid dit materiaal te leveren, zij het dan ook tegen een onwaarschijnlijk groote hoeveelheid „volksvoedsel.”

De Technieërs zaten eerst met hun handen in 't haar. Maar . . . de techniek staat voor niets.

Binnen zéér korten tijd was er naast de gyroscoopindustrie een

Komt mèt mij langs het witte pad
tot waar de vlakke blinkt,
daar aan de rand van 't witte woud,
dat ijle tonen zingt.

Daar flonkert, straalt de zonneschijn
over 't wit besneeuwde veld,
daar ligt de stad van kristallijn
waarvan mijn droom vertelt.

Hoog boven in de ijle lucht
daar staat mijn droompaleis
met bogen, transen, torens,
gehakt uit sneeuw en ijs.

Dáár is het dat mijn liefste wacht
in de versierde hal
te midden van verijsde pracht,
tot ik haar halen zal.

Maar ziet . . . daar komen donkre vlagen
een zwoele wind zwelt aan,
Ik hoor de witte bosschen klagen
waar vogels vluchten gaan.

De regen striemt mijn ijspaleis
besmeurt het witte veld.
O God, zie hoe mijn schoonste droom
in een woeste stroom versmelt!

J. H. v. B. BUISMAN.

bananenindustrie verzezen; dag en nacht was men bezig met de vervaardiging van zijn synthetische bananen, zoodat, eerder dan men had durven hopen, de vereischte hoeveelheid geleverd kon worden. Nu was de rest nog slechts een kwestie van techniek, en kostte het zeer technisch aangelegde Technische volk weinig hoofdbrekens. Na eenige maanden hard werken was de machine klaar.

En nu stond men vol spanning te wachten op de uitwerking die het toestel zal hebben.

Een gegons gaat door de rijen; zie, daar komt Zijne Majesteit op het bordes. Een diepe ontroering maakt zich van allen meester. Men rekt de halzen om toch maar vooral niets te missen . . .

Hoor, daar begint Hij te spreken. Zijn stem is heesch van aandoening, als Hij zegt:

„Technieërs! Nu is het oogenblik der gerechtigheid gekomen. Wij zullen niet alle motieven aanvoeren, die geleid hebben tot het bouwen van gindsche machine, aangezien deze smartelijk, zéér smartelijk zijn.

Gij allen hebt aan den lijve de ongehoorde wreedheden der Banalen ondervonden; Gij hebt Uw broeders gebukt zien gaan onder het juk van den meedoogenloozen oorlog. Uw volk is in dien mate getreiterd, dat Wij, dit niet langer kunnende aanzien, tot dit — helaas — vreeselijke besluit zijn moeten komen.

Wij verzekeren U, dat ons een steek door het hart zal gaan, wanneer Wij over enkele oogenblikken de voor het lot van den vijand beslissende druk op dezen knop, dien Gij hier in den zon ziet schitteren, zullen geven.

Wij hebben gezegd.”

Doodsche stilte volgde op deze indrukwekkende woorden. De Koning sloot de oogen en haalde diep adem. Hij strekte zijn hand uit naar den knop, maar trok deze op het laatste oogenblik vol afgrijzen terug. Het volk rilde . . .

Toen vermande de Koning zich. Weer strekte Hij Zijn hand uit, nu met geopende, vlamme oogen, en drukte met een fier gebaar op den knop. Men hoorde een diepe bromtoon, maar oogenschijnlijk gebeurde er niets. De Koning keek verbaasd, de twee geleerden beschaamd. Een ieder had verwacht de zon langs den hemel te zien verschuiven . . .

Plotseling kwam er een klein jongetje aanhollen, met groote, verschrikte oogen. We,, zijn los”, bracht hij er hijgend uit. „Los van de aarde”.

En op hetzelfde oogenblik stortte onder donderend geraas, de gyroscoop, met Technië er aan vast, het wereldruim in.

W. J. G. MEES.

WATERSPORT IS HEERLIJK

indien ge hebt gezorgd goed te kunnen zwemmen.
Ook het leven is heerlijk, indien ge goed zijt
voorbereid voor Uw taak en indien Uw toekomst
is verzekerd door een

OLVEH-POLIS!

OLVEH VAN 1879 - Onderlinge Levensverzekering met winstverdeling U.A. - Kortenaerkade 1, den Haag
te Delft bij den Heer B. P. Carrière, Mijnbouwplein 1.

**STAATSMIJN
PRODUCTEN**

**BYBRANDSTOFFEN
HANDEL
V.H.S. OLIEMANS**

De voorzitter tot de nieuwe
secretaris van de vereniging
en.....wij laten drukken bij Meinema

**P. VERSCHAGEN
NIC. VENEMA**

KLEERMAKERS

ANNA PAULOWNASTR. 19
DEN HAAG
TELEF. 113126

UITSLUITEND:

**ENGELSCH
STOFFEN**

Voor eerste klas
Rijwielen
Onderdeelen
Reparaties
UW ADRES

RIJWIEL-, MOTOR- EN
RADIO-HANDEL
C. J. HULSCHER
ACHTEROM 163
TELEFOON No. 427

Voor
GOEDE
Schoenen
MOLENAAR, Wijnhaven

Telef. 917

WASSCHEN
STOOMEN

SPECIALITEIT: Hofleverancier
„ECON-TARIEF”
ook voor Heerenwasch.
HET VOORDEELIGST!

Vraagt inlichtingen:
TEL.: HAAG 778011.

ALPINA 6

Het horloge bestand tegen
A L L E
handelingen.

FA. V. D. SCHOOT

HIPPOLYTUSBUURT 13
DELFT - TELEFOON 599

Naamlooze Vennootschap
W. D. MEINEMA

Verkrijgbaar:
de tweede, geheel
omgewerkte en ver-
meerderde druk van
**Nieuwe Methoden
voor Elementair-
analyse**

Prof. H. TER MEULEN
en
Dr. J. HESLINGA
72 bladz., met 9 photo's
en 25 teekeningen.
Prijs ingenaaid f 2.40

HEINEKEN'S

BIER

BROUWERIJEN TE AMSTERDAM
EN TE ROTTERDAM

**GROOTSTE
BIERBROUWERIJ**
ONDERNEMING
IN NEDERLAND

Agent voor Delft:

J. T. POST

Vrouw Juttenland 14
Delft, Tel. 92

**STEIJGER'S
SLAGERIJ**

Specialiteit in Fijne Worst
en Vleeschwaren
ALLES EIGEN FABRIKAAT

Oude Kerkstraat 9-10
Telef. 178, Delft

OPGERICHT 1863

Een hartigheidje is FIJN, maar
het moet van STEIJGER zijn

REISVERHAAL.

Geen land is er te zien, enkel de ver-wijderde horizon, die door het licht van de ondergaande zon bloedrood gekleurd is met schakeeringen van oranje en rose. Deze mooie luchten, die vooral in meer Zuid-Oostelijke streken zoo veelvuldig voorkomen, doen U begrijpen, lezer, dat ik mij op zee bevind. Geen zuchtje wind waait er, men voelt slechts de felle warmte van overdag, die nu langzamerhand wegsliuift en plaats maakt voor de meer koelere nacht. Gestadig duikt de voorsteven van het statige schip uit de machtig deinende oceaan op, om dan weer met een licht geruisch weg te zinken, een wijde borrelende boeggolf achterlatend. Waar gaat de reis heen, ik zal het U vertellen.

Snikheet is het, de zonneschermen zijn opgezet om de passagiers te beschutten tegen de stekende hitte. We bevinden ons voor een haven van Noord-Oost Afrika, Port Soedan. Langzaam, op eigen kracht, vaart het schip binnen.

De eerst zoo vaag te onderscheiden menschen op de wal, worden duidelijker en slechts een geoefend oog ziet, dat het negers zijn. Temidden van hen, eenige, in witte short gestoken Engelschen, die met belangstelling het binnenvarende schip gadeslaan. Ben ik in een hel aangeland? Ik veeg mij het zweet van het hoofd. Is dat nu Afrika? Is dat nu die woestijn, waarover zoovele boeken zulke verschrikkelijke verhalen weten te vertellen?

Eenige grauwegekleurde gebouwen staan op den voorgrond. Heel in de verte worden enkele kameelen zichtbaar tegen de vage, van warmte trillende lucht.

Het oogenblik is er, dat ik aan wal stap; eenige vriendelijke woorden van de Engelsche politieagenten doen mij goed, temidden van deze dorre woestijn. Negers met bloot bovenlijf, enkel een lendendoekje aan, hollen af en aan. Waarom hollen zij zoo? Maar enfin, ik moet ook doorloopen, want het heete zand brandt door mijn schoenen heen. Een ongunstig uitzijnde neger verklaart mij met gebrekkig Engelsch en met een onheilspellend rollen van zijn oogen, dat hij mij gaarne wil overzetten naar de „City Bar”, het grootste en ongezelligst uitzijnde gebouw van de heele „stad”.

Ik besluit mij aan dit zwarte mensch, waar ik een ondefinieerbare angst voor heb, over te leveren.

Het blijkt een vriendelijk persoon; hij leidt mij allereerst naar het postkantoor, waar drie z.g. dorpsgekken trachten niet voor elkaar onder te doen; op hun hoofd te staan, onder het uitkrijnschen van onverstaanbare klanken. Ook hier wordt het mij te warm. Mijn oogen tranen van de hitte, ondanks het feit dat ik een blauwe bril opgezet heb. Waarlijk schijnt de „City Bar” de grootste aantrekkingskracht te hebben.

In een breeden leunstoel gezeten, laat ik mij door enkele zwarte broeders bedienen, terwijl een lichte radiomuziek en kunstmatig toegevoerde koele lucht mij weer in de sfeer brengen van iets mooiers en schoners dan de dorheid daarbuiten. Toch wel om uit te houden voor die arme Engelschen, denk ik, doch deze gedachte is er alweer uit, als mij een verhaal wordt opgedischt, dat de Engelschen hier één jaar zitten, zonder vrouw of kinderen en dan schielijk naar het Moederland terugreizen.

Ik heb nog niet alles gezien. Juist als ik zulke pogingen in 't werk stel, komt de opdringerige gids me weer te hulp. En geleid door diens vaardigheid, waarvoor vele beroepsgidsen zich niet behoeven te schamen, krijg ik dingen te zien, die ik nimmer meer hoop te zien. De armenbuurt is de eerste ellende, die mij een beeld geeft van het wreede in de natuur. Etterende wonden en meer dergelijke niet uit te spreken gevallen zie ik; dit volkje leeft nu in een hel van zand en lucht en misschien wat water, terwijl ze toch ook op een goed plaatsje hier op aarde recht hebben. Maar och, laat ik geen medelijden hebben, want, er klinkt gelach; een groot feest, volgens mijn gids.

In houten barakken leeft dit volk; ze leven van voedsel, ja wat voor voedsel, ik zou het niet durven zeggen.

Uitgedroogd en naar water snakkend ga ik weer weg om mij weer aan boord te begeven om daar nog eenige koele te ontvagen.

Langzaam vaart de boot weg. In het kristalheldere havenwater zie ik de duizenden kleuren van diepzeekoralen, hetgeen toch het idee geeft, dat er hier iets leeft, dat mooi is. Het is als een zoete droom tegenover de ruwe werkelijkheid. BRZ.

POLITIEK IN INDIE.

Het Bestuur van de D.S.D. Club heeft wel een bijzonder goede keus gedaan, toen het Dr. J. W. Meyer Ranneft uitnoodigde, het onderwerp: „Politiek in Indië”, op de buitengewone huis-houdelijke vergadering op 30 Januari te willen inleiden.

Maar al te vaak gaat een schat van kennis en ervaring, van anderen, die met recht op hun lauweren gaan rusten, voor ons, jongeren, verloren; omdat de pedante wijze waarop, of de dikke droge boeken, waarin zij dan hun wijsheid meenen te moeten luchten, ons dermate tegenstaat, dat wij liever de moeilijke weg zelf weer opnieuw zoeken, dan te steunen op de waardevolle ervaringen van hen, die hem reeds vonden.

De wijze waarop echter Dr Meyer Ranneft dezen avond zijn gehoor een kijk gaf op de politieke en maatschappelijke constellatie van Nederlandsch Oost Indië, was dermate verkwikkend en leerzaam tegelijk, dat het inderdaad voor velen een inleiding in den waren zin van het woord geworden is. Een inleiding namelijk tot meer gezondere interesse voor ons Insulinde.

Het is te hopen, dat deze gewekte belangstelling niet zal behoeven te stranden op het ontbreken van mogelijkheden om meer van Indië te vernemen. Zooals reeds op den avond ter sprake kwam, zijn deze schaars, doch met het aanschaffen van enkele goede Indische periodieken op de bibliotheek zal reeds veel te bereiken zijn.

Na aan de hand van een schematische voorstelling de maatschappelijke structuur van Nederlandsch Indië geschetst te hebben, verklaarde de inleider waarom de huidige regeeringsvorm de eenige juiste voor Indië was. Bij dit voor leken zoo moeilijk te begrijpen punt bleef Dr Meyer Ranneft langeren tijd stil staan. Inderdaad is een outsider licht geneigd, uit louter theoretisch standpunt redeneerende, aan te nemen, dat een „Westersche” maatschappelijke structuur ook op te bouwen is uit „Oostersche” elementen, doch dan ziet hij de talloze practische bezwaren, die zich hierbij voor zouden doen over het hoofd: o.a. het rassenvraagstuk en de geheel andere mentaliteit van de inheemsche bevolking. Dat echter de meerderheid van de Indische bevolking de bestaande verhoudingen wenscht te behouden, wijst er op dat wij de taak, die wij in Indië te vervullen hebben, nog geenszins moeten beëindigen. Na de positie van den Indo behandeld te hebben en op de enorme beteekenis van Indië voor Nederland gewezen te hebben, besloot Dr Meyer Ranneft zijn inleiding. Na de pauze beantwoordde de spreker nog de talloze vragen, waarna de president de vergadering sloot.

Tot slot nog een opmerking over het onderwerp van dezen geslaagden avond. Het is een verheugend verschijnsel, dat het Bestuur van de D.S.D.C. zich niet heeft laten verleiden tot een z.g. „actueel onderwerp”, dat tegenwoordig bij diverse studenten organisaties, hoogtij viert: de geestelijke en moreele herbewapening. Het streven op zichzelf is zeer toe te juichen, doch de manier waarop talloze vereenigingen dit, door ongezonde, opgeschroefde belangstelling trachten te verbreiden, is een aanfluiting voor de waarachtige bedoelingen ervan.

Actueel zijn is uitstekend; maar actueel zijn, om actueel te zijn, doodt iedere spontane interesse! DE L.

UIT'T ROODE KAMERJE

De Senaat maakt bekend, dat er vanaf Maandag gelegenheid zal bestaan om kranten, tijdschriften e.d. op de Sociëteit „Phoenix” af te geven, die dan aan O. en O. zullen worden toegezonden. Daartoe zal er in de voorzaal een kist worden geplaatst; een ieder wordt dringend verzocht zijn gelezen periodieken hierin te deponeren.

De begroting voor het jaar 1939-'40 ligt vanaf heden ter lezing in het kassiers-kantoor der Sociëteit „Phoenix”.

TECHNISCHE GROOT-INDUSTRIE

**TECHNISCH
RUBBERWERK**

voor elk
bedrijf

VREDESTEIN
LOOSDUINEN

**HOLLANDSCHE
BETON MIJ N.V.**

'S-GRAVENHAGE

**LELY en
LEEMANS**

Twee beroemde ingenieurs die hun naam gegeven hebben aan de Zuiderzee gemalen te Medemblik en den Oever (hiernaast afgebeeld).

Alle pompen en Dieselmotoren voor deze gemalen en voor de nog te bouwen gemalen te Urk, Lemmer en de Voorst zijn en worden geleverd door Werkspoor.

Het feit spreekt voor zichzelf.

WERKSPoor N.V. - AMSTERDAM

N.V. NEDERLANDSCHE AANNEMING MIJ

VOORHEEN FIRMA H. F. BOERSMA

BINCKHORSTLAAN 135 — 'S-GRAVENHAGE

VACANT

VACANT

Met rubber geïsoleerde elektrische leidingen voor
STERK-EN ZWAKSTROOM

N.V. HOLL. DRAAD- EN KABELFABRIEK, AMSTERDAM

INGENIEUR - STUDIE - PRAKTIJK.

Leergang onder auspiciën van de Centrale commissie voor Studiebelangen in samenwerking met de Vereeniging van Delftsche Ingenieurs.

7, 8 en 9 Februari 1940.

Toelichting.

In verband met vele stemmen, zoowel uit de praktijk, als ook uit doceerenden en studeerenden te Delft, die de laatste jaren zijn opgegaan over de studie te Delft, een studie, die beoogt de studenten tot bekwame ingenieurs op te voeden, heeft de Centrale Commissie voor Studiebelangen, in dezen ten nauwste samenwerkend met de Vereeniging van Delftsche Ingenieurs, gemeend goed te doen een leergang te organiseren onder den titel:

INGENIEUR - STUDIE - PRAKTIJK.

De bedoeling van dezen leergang is geenszins het becritiserende element op den voorgrond te plaatsen. Zij beoogt veel- eer een heldere meening te geven over datgene, wat een ingenieurs-opleiding tijdens het studeeren en later aan de betrokkenen kan geven. Een idee te geven hoe de ingenieur zich reeds tijdens zijn studie het beste kan voorbereiden op de latere praktijk.

De Vereeniging van Delftsche Ingenieurs heeft zich in den loop der tijden reeds verschillende malen met de studie te Delft bezig gehouden (o.a. 1895, 1915 en 1924). In 1937 heeft zij dit probleem wederom ter hand genomen door een enquête onder industrieëlen te organiseren.

In een bestuursvergadering van de Vereeniging van Delftsche Ingenieurs met de volledige Centrale Commissie werd dit onderwerp van studentenzijde belicht. Na afloop van deze vergadering bood Ir. P. F. S. Otten aan, voor de leden der C.C. een reis door Amerika te organiseren, teneinde een inzicht te krijgen in de studie voor ingenieur, zooals die daar wordt opgevat. Ir. Roeterink heeft als leider van dit gezelschap de reis meegemaakt.

De C.C. heeft eenige zeer belangwekkende sprekers welwillend bereid gevonden het woord tot U te richten. Een woord van hartelijken dank aan deze sprekers is hier zeker op zijn plaats. De C.C. verheelt zich niet, dat de stof, zooals die in dezen leergang behandeld wordt, bij velen wellicht vragen zullen doen opkomen. Om hierin tegemoet te komen heeft de C.C. de sprekers allen bereid gevonden na afloop van hun inleiding gelegenheid tot debat te geven.

De C.C. hoopt dan ook dat vele afgestudeerden door hun aanwezigheid de waarde van dezen leergang zullen verhoogen. Rest nog te vermelden, dat de Rector Magnificus der Technische Hoogeschool zoo vriendelijk is geweest den Hoogleeraren te verzoeken op de uren van den leergang geen colleges te geven, teneinde het iederen student mogelijk te maken dezen voor zijne vorming zoo belangrijken leergang geheel mee te maken.

De Centrale Commissie voor Studiebelangen:
M. REUCHLIN, President.
C. C. TH. DE BEAUFORT, Secretaris.
T. H. NAVIS, Thesaurier.

Programma.

Woensdag 7 Februari. Gebouw v. Werktuig- en Scheepsbouwkunde, Nieuwe Laan, zaal 207.

14 uur. Opening.

De President der C.C., de heer M. Reuchlin.

De Voorzitter van het college van Curatoren, ir. J. F. de Vogel.

De Rector Magnificus der Techn. Hoogeschool, Prof. Dr. J. A. Veraart.

Dr. Ir. J. A. Ringers, „Doelmatige Studie”.

Prof. Dr. P. Clay: „Het academisch element in een hogere technische opleiding”.

Donderdag 8 Februari. Gebouw v. Werktuig- en Scheepsbouwkunde, zaal 207.

14 uur.

Ir. F. M. Roeterink: „Over theorie en praktijk voor Student en Ingenieur”.

20 uur.

Prof. Dr. Ir. J. A. Schouten: „De beteekenis van de exacte vakken in de vooropleiding van den ingenieur”.

Vrijdag 9 Februari.

Iedere afdeling trekt zich terug voor een meer „intieme” beraadslaging.

Werktuigbouw. afdeling: Zaal 207, W. en S.

14 uur.

Ir. H. W. v. Tijen: „De taak van den W.I. in onze constructiebureaux en bij proefnemingen in den machinebouw.

15.30 uur.

Ir. W. M. de Vries: De taak van den W.I. in bedrijfs-organisatorische en bedrijfs-technische richting.

Afdeling der Scheikundige Technologie.

Wordt nader bekend gemaakt op vereenigingsbord.

Bouwkundige afdeling. Gebouw voor Bouwkunde.

10.30 uur.

Opening door den Voorzitter van de afd. der Bouwkunde, Prof. N. Lansdorp.

10.45 uur.

Prof. Dr. Ir. Stan Leurs, Hoogleeraar te Gent: „De wetenschappelijke voorbereiding van den Bouwkundigen Ingenieur of Architect.”

2 uur.

Ir. A. van der Steur, Arch. te Rotterdam: „Eischen door de praktijk gesteld aan den hedendaagschen Bouwkundigen Ingenieur of Architect.”

Scheepsbouwkundige afd. W. en S. zaal 323.

2 uur.

Ir. G. 't Hooft, s.i. „Scheepsbouwkundig ingenieur - Studie - Praktijk.”

Electrotechnische afdeling:

Wordt nader bekend gemaakt op vereenigingsbord.

De niet genoemde afdelingen houden geen lezing.

20 uur.

Slotvergadering in het gebouw voor W. en S., zaal 207.

De heer L. C. Sloth Blaauboer: „Ingenieursopleiding en studentenleven.”

Prof. Ir. J. Muysken: „Samenvatting van de besprekingen en conclusies.”

CURSUS IN GEZONDHEIDSTECHNIEK.

Vijfde les

op Woensdag 7 Februari 1940 te 20.15 uur in zaal 106 van het Gebouw voor Werktuig- en Scheepsbouwkunde. (Met lantaarnplaatjes).

PROGRAMMA:

Voordracht door Ir. N. C. Winkel, Hoofdinspecteur van den Arbeid.

Onderwerp: Maatregelen ten opzichte van hoge temperaturen in fabrieken en werkplaatsen.

Korte inhoud.

Motieven voor het nemen van maatregelen tegen hoge temperaturen.

Bescherming tegen hinderlijke warmtestraling:

- a. isolatie,
- b. schermen,
- c. beïnvloeding van het effect van de straling door ventilatie,
- d. doelmatige uitrusting van den arbeider.

Voorbeelden van beschutting tegen hinderlijke warmtestraling (arbeiders, werkzaam in ringovens van steenfabrieken; oogbeschutting).

Maatregelen tegen te hoge temperatuur en vochtgehalte van de lucht:

- a. afvoer van heete, vochtige lucht uit werklokalen,
- b. luchtversching.

Beteekenis van enkele instrumenten voor de beoordeeling van de lucht:

- a. droge thermometer,
- b. natte thermometer,
- c. kata thermometer,
- d. thermometer voor het meten van de effectieve temperatuur.

Toelaatbare en niet toelaatbare luchttoestanden bij verschillende onderzoekers.

Effectieve temperatuur en warmte-inhoud van de lucht.

Toepassingen.

In verband met ongesteldheid van den spreker op de 5e les zullen de 5e en 6e les omgewisseld worden.

De eerstvolgende en laatste les zal in dit lokaal worden gegeven op Woensdag 21 Februari 1940.

REPETITOREN

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T.H. Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

WISKUNDE, THEORETISCHE EN TOEGEPASTE MECHANICA THERMODYNAMICA bij Ir. J. F. Schuh, van Boetzelaerlaan 28, Den Haag.

WISKUNDE, NATUURKUNDE (ook THERMODYNAMICA), ELECTROTECHNIEK (Bekn. cursus) bij Ir. M. VAN DER VEEN, oud-ass. T.H., Kanaalstraat 9, Delft.

Ir. A. C. van Horssen, b.i., oud-assistent T.H., Thierenskade 40, Rijswijk, repeteert BOUWKUNDE voor W. en M. en UTILITEITSBOUW voor B. en C.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

Dr. Ir. R. H. Borkent e.i. assistent T.H. repeteert: ELECTRICITEIT, TOEGEPASTE MECHANICA, ELECTROTECHNIEK (uitgebreide en beknopte cursus), WISSELSTROOMTHEORIE, THEORETISCHE ELECTRICITEITSLEER Kanaalweg 2b, Delft; Van Boetzelaerlaan 116, Den Haag.

TECHN.-HOOGESCHOOL.

Prof. Ir. H. T. Zwijs maakt bekend, dat hij wegens ongesteldheid tot nadere aankondiging verhinderd is college te geven.

Prof. Mr. J. van Loon maakt bekend, dat hij op Woensdag 7 Februari 1940 zijn colleges in het Octrooirecht zal voortzetten en wel van 4—5 uur in het Gebouw voor Decoratieve Kunst. Het is de bedoeling, een zestal colleges te besteden aan praktische oefeningen in de toepassing van het octrooirecht.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: P. H. G. J. Spuijbroek.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Civiel Ingenieur: T. Krijgsman; A. W. Siewertsz van Reesema.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Werktuigkundig Ingenieur: H. L. Brasem.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Scheepsbouwkundig Ingenieur: L. A. Vernède.

VAK-VEREENIGINGEN

Civiel- en Bouwkundig Studenten Gezelschap „Practische Studie”, Bouwkundige Afdeling.

Tentoonstelling van opmetingen van eenvoudige Nederlandsche Bouwkunst, 2-17 Februari a.s.

Op het gebied van het opmeten van eenvoudige Nederlandsche Bouwkunst is er de laatste jaren veel goed werk gedaan. Om nu tot een meer systematische werkwijze van deze documentatie te komen, heeft het Bestuur gemeend een tentoonstelling te moeten organiseren van reeds gemaakte opmetingen.

Namens het Bestuur,
P. F. DE BORDES,
Secretaris.

Technologisch Gezelschap.

Lezing op Maandag, 5 Februari 1940, om 4 uur n.m., in zaal 32, gebouw Westvest 9.

Spreker: Dr. Ir. A. Korevaar.

Onderwerp: „Philosophie der Techniek”.

De Secretaris,
A. VAN DRIEL.

LUSTRUM „Paris” 9, 10, 11 Febr. a.s.

VIERKAMP

EUWE-LANDAU-v. d. BOSCH-KMOCH

NIEUWE ROTTERDAMSCHER COURANT

Het voornaamste dagblad van Nederland. Met den volledigen Times-dienst.

De N.R.C. geeft wat ontwikkelde menschen moeten weten.

Studenten-abonnementen f 15.- per studiejaar.

Men vrage gratis proefnummers aan ons agentschap: OUDE KERKSTRAAT 7, DELFT

UNGER'S

Brood
Koek

en

Beschuit

munten steeds uit.

MARKT 21

TELEF. 222

Zoekt Uw Voordeel!

Extra kwaliteit
en
extra formaat
ALVANA - DEN HAAG

EXCLUSIEVE
COLLECTIE

ROKHEMDEN
ROKVESTEN
ZIJDEN HOEDEN
ZIJDEN SJAALS

CROON

PEPERSTRAAT
CORPSLEVERANCIER